

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับหลักประกันทางธุรกิจ ตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558¹

ธนิศา อยู่ศิริ²

จากการศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับหลักประกันทางธุรกิจตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาความเป็นมา ความหมาย แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการบังคับหลักประกันทางธุรกิจต่างประเทศเปรียบเทียบกับ การบังคับหลักประกันทางธุรกิจของประเทศไทย ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักประกันทางธุรกิจซึ่งเป็นเครื่องมือของเจ้าหน้าที่ใช้ประกอบการพิจารณาว่าจะให้ลูกหนี้ก่อนหนี้หรือไม่ ตลอดจนใช้พิจารณาความสามารถในการชำระหนี้ของลูกหนี้ เพื่อให้เจ้าหน้าที่มีความมั่นใจว่าลูกหนี้มีความสามารถที่จะชำระหนี้ได้ รวมทั้งเจ้าหน้าที่มีสิทธิที่จะบังคับเหนือทรัพย์สินดังกล่าวได้ก่อนเจ้าหน้าที่สามัญอื่น ซึ่งมีทั้งการประกันหนี้ด้วยบุคคลและการประกันหนี้ด้วยทรัพย์สิน

จากแนวคิดพื้นฐานในสมัยโรมัน ก็มีการพัฒนาแนวคิดขึ้นตามความซับซ้อนของสังคมในปัจจุบัน สภาพธุรกิจได้พัฒนาไปมากได้เกิดมีธุรกิจใหม่มากมายหลายประเภทซึ่งกฎหมายในเรื่องหลักประกันที่มีอยู่มีลักษณะแคบ ไม่ยืดหยุ่น ไม่สามารถปรับตัวเพื่อรองรับสภาพของธุรกิจปัจจุบันได้ ผู้ประกอบธุรกิจในปัจจุบันจึงมักมีปัญหาในการหาแหล่งเงินทุน เพื่อการดำเนินกิจการขยายกิจการ หรือเพื่อประสิทธิภาพในการผลิต เนื่องจากแม้ผู้ประกอบธุรกิจจะมีทรัพย์สินที่มีราคาในเชิงพาณิชย์อยู่มากแต่ประเภททรัพย์สินที่สามารถเป็นหลักประกันตามกฎหมายไทยได้มีไม่มากนัก ซึ่งได้แก่ การจำนอง

และการจำนำ อย่างไรก็ตามเนื่องการจำนองและการจำนำ ยังมีข้อจำกัดอันได้แก่ประเภทของทรัพย์สินที่จะนำมาจำนองได้จะต้องเป็นอสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ชนิดพิเศษเท่านั้น รวมทั้งมีกระบวนการบังคับจำนองที่มีความยุ่งยากทำให้เกิดความล่าช้าในการบังคับจำนอง

อย่างไรก็ตาม แม้ประเทศไทยได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ขึ้นมาเพื่อให้บรรดาผู้ประกอบการ สามารถนำทรัพย์สินมาเป็นหลักประกันการชำระหนี้ได้โดยไม่ต้องส่งมอบทรัพย์สินแก่ผู้เป็นเจ้าหนี้ อันจะทำให้ลูกหนี้ซึ่งเป็นเจ้าของทรัพย์สิน สามารถใช้สอยทรัพย์สินเพื่อประกอบกิจการต่อไปได้ และได้สร้างระบบบังคับหลักประกันเพื่อให้มีความสะดวก รวดเร็ว และเป็นธรรมแก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับหลักประกันทางธุรกิจตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ ดร. ณฐ สันตาสว่าง และคณะกรรมการสอบคือ รองศาสตราจารย์จุฑามาศ นิสารัตน์ และรองศาสตราจารย์ประเทือง ธนนิพล

²นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

จากการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการบังคับหลักประกันทางธุรกิจ ตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 นั้น ก็ยังมีประเด็นปัญหาดังต่อไปนี้

ประเด็นที่หนึ่งขอบเขตการบังคับหลักประกันประเภทกิจการที่เป็นนิติบุคคล ตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 มาตรา 3 บัญญัติว่า “กิจการ” หมายความว่า ทรัพย์สินที่ผู้ให้หลักประกันใช้ในการประกอบธุรกิจและสิทธิต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจนั้นที่ผู้ให้หลักประกันนำมาใช้เป็นประกันการชำระหนี้ ซึ่งผู้ให้หลักประกันอาจโอนบรรดาทรัพย์สินและสิทธิต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องนั้นให้แก่บุคคลอื่นในลักษณะที่ผู้รับโอนสามารถประกอบธุรกิจดังกล่าวต่อไปได้ทันที” ซึ่งกฎหมายไม่ได้มีการจำกัดประเภทหรือรูปแบบของกิจการที่จะนำมาเป็นหลักประกันไว้ ดังนั้น กิจการทุกประเภททุกรูปแบบจึงสามารถนำมาเป็นหลักประกันได้ ซึ่งกิจการที่จะนำมาเป็นหลักประกันนั้นอาจเป็นกิจการที่ดำเนินโดยบุคคลธรรมดา อาทิ กิจการเจ้าของคนเดียว หรือ อาจเป็นกิจการที่ดำเนินโดยนิติบุคคล อาทิ ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนจำกัด บริษัทจำกัด บริษัทจำกัดมหาชน เป็นต้น

กิจการที่ดำเนินโดยนิติบุคคลนั้น จะมีความซับซ้อนมากกว่ากิจการที่ดำเนินโดยบุคคลธรรมดา เนื่องจากนิติบุคคลนั้นไม่สามารถดำเนินการใด ๆ ด้วยตนเองได้ โดยมาตรา 70 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้บัญญัติไว้ว่า “นิติบุคคลต้องมีผู้แทนคนหนึ่งหรือหลายคน ทั้งนี้ตามที่กฎหมาย ข้อบังคับ หรือ ตราสารจัดตั้งจะได้กำหนดไว้ความประสงค์ของนิติบุคคลย่อมแสดงออกโดยผู้แทนของ นิติบุคคล” จากบทบัญญัติดังกล่าวนิติบุคคลจึงต้องมีผู้แทนนิติบุคคลเพื่อเข้ามาดำเนินการต่าง ๆ ในนามของนิติบุคคลภายในขอบแห่งอำนาจหน้าที่หรือวัตถุประสงค์ของนิติบุคคลนั้น ๆ ดังนั้น จะเห็นได้ว่ากิจการที่เป็นนิติบุคคลจะมีบุคคลหลายฝ่ายเข้ามาเกี่ยวข้อง อาทิ กรรมการ บุคคลผู้เป็นหุ้นส่วน ผู้ถือหุ้น เป็นต้น ดังนั้น หากมีการนำกิจการที่ดำเนินโดยนิติบุคคลมาเป็นหลักประกันต่อมาผู้ให้หลักประกันผิन्छชำระหนี้ซึ่งถือเป็นเหตุบังคับหลักประกันและผู้บังคับหลักประกันได้ไต่สวนข้อเท็จจริงและมีคำวินิจฉัยว่ามีเหตุบังคับหลักประกันตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 มาตรา 67 นั้น หุ้นของผู้ถือหุ้นหรือผู้เป็นหุ้นส่วนผู้บังคับหลักประกันจะสามารถบังคับได้หรือไม่ เพียงใด

ประเด็นที่สองการบังคับหลักประกันที่เป็นทรัพย์สินกรณีผู้ให้หลักประกันไม่ยินยอมส่งมอบการครอบครอง ตามมาตรา 46 เป็นกรณีที่ผู้ให้หลักประกันหรือผู้ที่ยึดถือทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันไม่ยินยอมส่งมอบการครอบครองทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน ซึ่งผู้รับหลักประกันมีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อให้มีคำพิพากษาบังคับหลักประกัน โดยให้ระบุในคำร้องด้วยว่าจะบังคับหลักประกันโดยให้ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันหลุดเป็นสิทธิหรือโดยจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันเพื่อนำเงินมาชำระหนี้ โดยกฎหมายกำหนดขั้นตอนการพิจารณาของศาลไว้ โดยประเด็นสำคัญที่ศาลจะต้องพิจารณาคือมีเหตุบังคับหลักประกันทางธุรกิจตามที่กำหนดไว้ในสัญญาและเหตุบังคับหลักประกันทางธุรกิจไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ซึ่งศาลจะต้องพิพากษาบังคับหลักประกันตามวิธีการที่ผู้รับหลักประกันร้องขอ สำหรับกรณีที่ผู้รับหลักประกันขอให้บังคับหลักประกันหลุดเป็นสิทธิ แต่ไม่เข้าเงื่อนไขตามมาตรา 37 กล่าวคือ ลูกหนี้ชำระหนี้ต้นเงินเท่ากับหรือมากกว่ามูลค่าทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันและลูกหนี้ได้ขาด

ส่งดอกเบี้ยมาแล้วเป็นเวลา 5 ปี ทั้งยังไม่มีหลักประกันรายอื่นหรือบุริมสิทธิอื่นที่จะจดทะเบียนไว้เหนือทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน ศาลต้องพิพากษาให้จำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันโดยการขายทอดตลาดเพื่อบังคับชำระหนี้ ดังนั้น เมื่อศาลมีคำพิพากษาให้ผู้รับหลักประกันดำเนินการตามวิธีการที่ร้องขอแล้ว แต่กฎหมายฉบับดังกล่าวก็ไม่ได้กำหนดวิธีการหรือขั้นตอน หรือบุคคลเพื่อให้ผู้รับหลักประกันในฐานะเจ้าหนี้ดำเนินการอย่างไรต่อไปในการที่จะเอาทรัพย์สินออกขายทอดตลาด เนื่องจากทรัพย์สินดังกล่าวยังอยู่ในความครอบครองของผู้หลักประกันหรือผู้ที่ยึดถือทรัพย์สินที่เป็นหลักประกัน

ประเด็นที่สามการบังคับหลักประกันที่เป็นทรัพย์สินโดยวิธีการจำหน่ายทรัพย์สิน ตามมาตรา 40 แห่งพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 กำหนดว่าเมื่อมีเหตุบังคับหลักประกัน (ผิคนัดชำระหนี้) และผู้รับหลักประกันจะบังคับหลักประกันที่เป็นทรัพย์สินนั้น โดยการจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันเพื่อนำเงินมาชำระหนี้ ให้ผู้บังคับหลักประกันดำเนินการจำหน่ายโดยวิธีประมูลเปิดเผย ซึ่งในทางปฏิบัติอาจเกิดความไม่เป็นธรรมต่อผู้ให้หลักประกันได้ เนื่องจากให้ผู้รับหลักประกันบังคับหลักประกันประเภททรัพย์สินได้เอง โดยกฎหมายไม่ได้กำหนดวิธีการ ขั้นตอนหรือบุคคลที่เป็นคนกลางในการทำการประมูลโดยเปิดเผย ซึ่งหากมีการจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันแล้ว ได้เงินน้อยกว่าจำนวนหนี้ที่ค้างชำระเงินยังขาดอยู่เท่าไรก็ยังถือเป็นหนี้ที่ผู้รับหลักประกันอาจเรียกจากลูกหนี้ได้อีก

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหาปัญหาเกี่ยวกับการบังคับหลักประกันทางธุรกิจ ตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ผู้ศึกษาพบว่ามีข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาเกี่ยวกับการบังคับหลักประกันประเภทกิจการที่เป็นนิติบุคคล ผู้ศึกษาพบว่าข้อเสนอแนะคือ

แก้ไขบทบัญญัติ มาตรา 3 บัญญัติว่า“กิจการ” หมายความว่า ทรัพย์สินที่ผู้ให้หลักประกัน ใช้ในการประกอบธุรกิจและสิทธิต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจนั้นที่ผู้ให้หลักประกันนำมาใช้เป็นประกันการชำระหนี้ ซึ่งผู้ให้หลักประกันอาจโอนบรรดาทรัพย์สินและสิทธิต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องนั้นให้แก่บุคคลอื่นในลักษณะที่ผู้รับโอนสามารถประกอบธุรกิจดังกล่าวต่อไปได้ทันที”

แก้ไขเป็น มาตรา 3 “กิจการ” หมายความว่า ทรัพย์สินที่ผู้ให้หลักประกันใช้ในการประกอบธุรกิจและสิทธิต่างที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจนั้นที่ผู้ให้หลักประกันนำมาใช้เป็นประกันการชำระหนี้ ซึ่งผู้ให้หลักประกันอาจโอนบรรดาทรัพย์สินและสิทธิต่างๆ ที่เกี่ยวข้องนั้นให้แก่บุคคลอื่นในลักษณะที่ผู้รับโอนสามารถประกอบธุรกิจดังกล่าวต่อไปได้ทันที แต่ไม่หมายรวมถึงหุ้นของบริษัท”

2. ปัญหาเกี่ยวกับการบังคับหลักประกันที่เป็นทรัพย์สินกรณีผู้ให้หลักประกันไม่ยินยอมส่งมอบการครอบครอง

แก้ไขมาตรา 14 “ให้จัดตั้งสำนักงานทะเบียนหลักประกันทางธุรกิจขึ้นในกรมพัฒนาธุรกิจการค้า

สำนักทะเบียนหลักประกันทางธุรกิจมีหน้าที่รับจดทะเบียน แก้ไขรายการจดทะเบียนและยกเลิกการจดทะเบียนสัญญาทางธุรกิจตามพระราชบัญญัตินี้ และจัดให้มีข้อมูลเกี่ยวกับการจดทะเบียนและข้อมูลเกี่ยวกับผู้รับใบอนุญาตเพื่อให้ประชาชนเข้าตรวจสอบได้

การจดทะเบียน การแก้ไขรายการจดทะเบียน และการยกเลิกการจดทะเบียนสัญญาหลักประกันทางธุรกิจ รวมถึงการให้ประชาชนตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับการจดทะเบียนและข้อมูลเกี่ยวกับผู้รับใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีกรมพัฒนาธุรกิจการค้ากำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

แก้ไขเป็น “มาตรา 14 ให้จัดตั้งสำนักงานทะเบียนหลักประกันทางธุรกิจขึ้นในกรมพัฒนาธุรกิจการค้า

สำนักงานทะเบียนหลักประกันทางธุรกิจมีหน้าที่รับจดทะเบียน แก้ไขรายการจดทะเบียน ยกเลิกการจดทะเบียนสัญญาทางธุรกิจและบังคับหลักประกันที่เป็นทรัพย์สินตามพระราชบัญญัตินี้ และจัดให้มีข้อมูลเกี่ยวกับการจดทะเบียนและข้อมูลเกี่ยวกับผู้รับใบอนุญาตเพื่อให้ประชาชนเข้าตรวจสอบได้

การจดทะเบียน การแก้ไขรายการจดทะเบียน การยกเลิกการจดทะเบียนสัญญาหลักประกันทางธุรกิจและการบังคับหลักประกันที่เป็นทรัพย์สิน รวมถึงการให้ประชาชนตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับการจดทะเบียนและข้อมูลเกี่ยวกับผู้รับใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีกรมพัฒนาธุรกิจการค้ากำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา แก้ไขมาตรา 48 “ในกรณีที่ศาลเห็นว่ามิเหตุบังคับหลักประกันตามสัญญาหลักประกันทางธุรกิจและข้อตกลงเกี่ยวกับเหตุบังคับหลักประกันที่ผู้รับหลักประกันยกขึ้นเป็นเหตุบังคับหลักประกันตามสัญญาหลักประกันทางธุรกิจไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ให้ศาลพิพากษาบังคับหลักประกันตามวิธีการที่ผู้รับหลักประกันร้องขอ เว้นแต่ผู้รับหลักประกันจะร้องขอให้บังคับหลักประกันหลุดเป็นสิทธิแต่กรณีไม่เข้าเงื่อนไขตามมาตรา 37 ให้ศาลพิพากษาให้จำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันโดยการขายทอดตลาดเพื่อนำเงินมาชำระหนี้

หากศาลเห็นว่าไม่มีเหตุบังคับหลักประกันตามสัญญาหลักประกันทางธุรกิจหรือข้อตกลงเกี่ยวกับเหตุบังคับหลักประกันที่ผู้รับหลักประกันยกขึ้นเป็นเหตุบังคับหลักประกันตามสัญญาหลักประกันทางธุรกิจขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ให้ศาลมีคำสั่งยกคำร้อง

คำพิพากษาหรือคำสั่งศาลตามมาตรานี้ให้อุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์ภายในสิบห้าวันนับแต่วันมีคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาล และให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการทุเลาการบังคับตามคำพิพากษา หรือคำสั่งของศาลชั้นต้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับแก่การอุทธรณ์ตาม มาตรานี้โดยอนุโลม

คำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ให้เป็นที่สุด”

แก้ไขเป็นมาตรา 48 วรรคห้า “ในกรณีที่ศาลพิพากษาให้บังคับหลักประกันตามวิธีการที่ผู้รับหลักประกันร้องขอแล้ว ให้ผู้รับหลักประกันมีหนังสือแจ้งคำพิพากษาให้สำนักงานทะเบียนหลักประกันทางธุรกิจเพื่อบังคับหลักประกัน และให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับแก่การบังคับหลักประกันตามมาตรา 37 โดยอนุโลม

3. ปัญหาเกี่ยวกับการบังคับหลักประกันประเภททรัพย์สินโดยการจำหน่ายทรัพย์สิน

แก้ไขมาตรา 40 บัญญัติว่า “ภายใต้บังคับมาตรา 43 ในกรณีที่ผู้ให้หลักประกันไม่ชำระหนี้ภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในหนังสือตามมาตรา 39 วรรคสอง และผู้รับหลักประกันจะบังคับหลักประกันโดยการจำหน่าย ทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันเพื่อนำเงินมาชำระหนี้ให้ผู้รับหลักประกัน

ดำเนินการจำหน่ายหลักประกันโดยวิธีการประมูลโดยเปิดเผย ในการนี้ ผู้รับหลักประกันต้องมีหนังสือแจ้งวัน เวลา สถานที่ และวิธีการจำหน่ายหลักประกันให้ผู้ให้หลักประกันเจ้าหนี้อื่น ซึ่งมีบุริมสิทธิเหนือทรัพย์สินที่เป็นประกันเท่าที่ปรากฏรายชื่อในหลักฐานทางทะเบียนทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน ก่อนดำเนินการจำหน่ายหลักประกันโดยไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ หรือโดยวิธีการอื่นที่ แสดงว่าผู้รับได้รับหนังสือแล้ว”๗

แก้ไขเป็น มาตรา 40 บัญญัติว่า “ภายใต้บังคับมาตรา 43 ในกรณีที่ผู้ให้หลักประกันไม่ชำระหนี้ภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้ในหนังสือตามมาตรา 39 วรรคสอง และผู้รับหลักประกันจะบังคับหลักประกันโดยการจำหน่ายทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันเพื่อนำเงินมาชำระหนี้ ให้ผู้รับหลักประกันแจ้งสำนักทะเบียนหลักประกันทางธุรกิจดำเนินการจำหน่ายหลักประกันตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่อธิบดีกรมพัฒนาธุรกิจการค้ากำหนด ในการนี้ สำนักทะเบียนหลักประกันทางธุรกิจต้องมีหนังสือแจ้งวัน เวลา สถานที่ และวิธีการจำหน่ายหลักประกันให้ผู้ให้หลักประกันเจ้าหนี้อื่นซึ่งมีบุริมสิทธิเหนือทรัพย์สินที่เป็นประกันเท่าที่ปรากฏรายชื่อในหลักฐานทางทะเบียนทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน ก่อนดำเนินการจำหน่ายหลักประกันโดยไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ หรือโดยวิธีการอื่นที่ แสดงว่าผู้รับได้รับหนังสือแล้ว

เอกสารอ้างอิง

กำชัย จงจักรพันธ์. **เรื่องน่ารู้เกี่ยวกับกฎหมายหลักประกันทางธุรกิจ**. กรุงเทพมหานคร: บริษัท ศรีอนันต์การพิมพ์ จำกัด, 2557.

สุดา (วัชรวัฒนากุล) วิสฤตพิชญ์. **หลักกฎหมายค้ำประกัน จำนอง จำน่า**. กรุงเทพมหานคร: วิญญชน, 2558.

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. “บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาประกอบ ร่างพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. และร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ...) พ.ศ. เรื่องเสร็จที่ 736/2545.”